

in polno cilja: velika simfonija. Potem bi bil tudi njega konec krasen finale. Kadar bi prišel, bi ne jokali več, ampak zavzeti in prevzeti od njega veličasti, bi ga občudovali in šepetali tiho molitev Njemu, ki je skladatelj harmonije sveta.

Kdaj nam bo vzplamtelo srce za to veliko harmonijo življenja, in kdaj pride njen glasnik v naša sela?

Ko si stavljam to vprašanje, draga moja prijateljica, oživi mi v duhu podoba genija našega rodu. Pred očmi moje duše vstane on, ki je prišel iz naše rase, da razvije njene lepe moči v zgled svojemu ljudstvu, on — Prešeren. Kadar se zamislim vanj in gledam in sledim razvitku moči naših v tem visokem duhu, njih stopnjevanju in žalostnemu pojemanju, takrat strmim, in groza me pretresa kakor pri prizoru globoko pretresljive tragedije, ki v njej pada duh enega celega plemena bogve na koliko časa. —

Toda kaj je tebi, moja prijateljica? Tvoje oko se leskeče kakor biser iz čarobnega jezera, o katerem sanjam. Ljubica, ti jočeš?

Pustiva! Povedal ti bom jutri tragedijo o Prešernu. Sedaj molčiva in čakajva, da gre žalost mimo. Z nočjo je prišla kakor nočna ptica in odletela bo pred solničnim svitom. — Ali prekrasno bo vstalo jutri solnce. Morje luči se bo razlilo v svet, zaplameneli bodo oblački, zažarele naše gore, zazibale se v svetlobi naše vode, in bela cesta se bo videla, vijoča se v srce naše dežele. In po njej pojdeva midva, držeča se za roke, nepokritih glav, vsa kopajoča se v solncu . . .

Oh, bil sem pobožen nekdanj . . .

<p>Oh, bil sem pobožen nekdanj . . . Veličasten sezidal oltar sem si v tvoje nedolžno srce, daroval nekrvavi tam dar.</p> <p>In klečal sem dan in noč pred oltarjem svetim tedaj, cvetov in vencev nebroy sem zanesel v ta božji raj . . .</p>	<p>A nekdanj sem zapustil Bogá in zapustil sem svoj ideal, nisem šel pred njegov več oltar, porušil sem si ga — Vandal . . .</p> <p>Razvaline zdaj v zrak mi štrlé, pred njimi poklekam potrta, in molim in molim Bogá za nedolžni, za tihi moj vrt.</p>
--	--

V. S. Fedorov.

